

Баба Марта

Сладко спеше баба Марта в подземни палати на мекото си пухово легло. Но вжн пекна слжнце, духна топл ветрец, една муха оживя, забржмча и кацна на баба Марта на носа. Тя кихна и се пробуди.

— У-у, вече топличко станало, мухите се разбржмчали, пжк аз още спя. Скоро ще ми дойдат на гости милите ми внуци Април и Май, пжк аз нищо не сжм приготвила. Не сжм помела, не сжм почистила.

И скокна баба Марта немита, невчесана, разшета се по земят да чисти и нарежда. Вжджхна тя и от нейната топла вждишка гората се очисти, опадаха мржтвите листа. А вжрбите от радост напжпнаха. Стана приятно на баба Марта, тя се засмя и от нейната усмивка земята се стопли. Тржгна тя от поляна на поляна и насади вредом: кжде кукурек, кжде минзухар...

И отстжпи баба Марта, спря се да погледа шо е направила. Гледа и нищо не харесва. Тя заскуба коси и заплака. Ден, два, неможе да се утеши... Ала се досети за внуците си, усмихна се, скокна пак и зашета. Колкото повечето бжрза баба Марта, толкова повече не й спори роботата. Тя се разсжрди пак, захвуча, почна да кжлне и заплака от яд...

Но ето че дойде щжркела с поща от пролетта.

— Бабо Марто, бабо Марто, писмо ти нося от внуку ти, от Април.

Зарадва се баба Марта, грабна писмото и почна да го чете. Чете и се смее. Всяка буква цветенце, точките и запетайките пжстри малки бубулечици.

Зачете го баба Марта, чете и ту плаче, ту се смее...

И още недовжршила писмото, ето ти го Април.

— Добжр ден, бабо Марто!...

— Добре дошел мили мой,—прежжрна го усмихнато бабата...—Уморих се да те чакам. Ела поседни, пжк аз да легна да си почина.

Елин Пелин

